

τῶν μεθόδων τῆς, νὰ καθιστᾶ τὰς λαίδας πολὺ ὠραιότερας παρ' ὅσον ἡ φύσις τὰς ἔπλασεν. Ἐλπίζεται ὅτι κατόπιν θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν Εὐρώπην τὴν ἡπειρωτικὴν. Ἴσως ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα λοιπόν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Εἴμεθα εὐχαριστημένοι διότι εἴμεθα εὐτυχεῖς, καὶ δὲν εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι εἴμεθα εὐχαριστημένοι.

Ἔοικεν μὰς τὴν ζωὴν βασιλεύμεθα διὰ τὰ μανθάνωμεν καὶ διὰ τὸ ἀπομανθάνωμεν. Τὸ εὐτερον εἰνεῖ πολλὰς ὑπεριμώτερον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην | ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν ἐπιστημονικῶν διαλέξεων ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀρχαιολογικῇ Σχολῇ, παρόντων τοῦ πρέσβειος τῆς Γαλλίας, τῶν διευθυντῶν πασῶν τῶν ἐνταῦθα ἀρχαιολογικῶν σχολῶν, τοῦ πρυτάνεως τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου καὶ πολλῶν ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις λογίων. Ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Ὁμὸν ἀνήγγειλεν ἐν πρώτοις μετὰ λύπης τὸν θάνατον τοῦ ἀρχαιολόγου καὶ ἄλλοτε ἑταίρου τῆς Γαλλ. Σχολῆς Ρεϊμαν. Κατόπιν ἀνεκοίνωσε διαφόρους ἐπιγραφὰς ἐξ Ἄλμυρῦ, ἐξ ὧν φέρονται εἰς φῶς, μεταξύ ἄλλων, καὶ νέα ὄλως γεωγραφικὰ ὀνόματα ἀρχαίων πόλεων. Ἀνεκοίνωσε προσετι διαφόρους ἄλλας ἐπιγραφὰς τῶν νήσων Κῶ, Λέσβου, Κυζίκου, Κίου, Φιλαδεφείας, Ἀπαμείας, Κελαινῶν, Ἐρυθραίας. Εἶτα ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ ἀγάλματος εὐρεθέντος ἐν Ἰσπανίᾳ, ὅπερ ἄλλο μὲν ἐξελάμβανον ὡς ἔργον προϊστορικῆς τέχνης, ἄλλοι δὲ ὡς ἀπομίμησιν αἰγυπτιακῆς καὶ ἄλλοι ὡς Γοθτικῆς, ὁ δὲ κ. Ὁμὸν ἐπιβεβαιώσας τὴν γνώμην τοῦ Heuzey, παρέστησεν ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ μεταξύ τοῦ Γ' καὶ Ε' αἰῶνος π. Χ. χρονικὸν διάστημα καὶ ὅτι ἐν τῇ κατασκευῇ αὐτοῦ ἐπέδρασαν ἡ φοινικικὴ τέχνη καὶ ἡ τῆς ἐν τῇ Ἰσθρικῇ χερσονήσῳ Ἑλληνικῆς ἀποικίας. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο ἐπιβεβαιώται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὸ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος ἀγαλμα εὐρέθη εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς χερσονήσου, ὅπου ἦτο ἡ Ἑλληνικὴ ἀποικία. Κατόπιν ὁ ἑταῖρος τῆς Σχολῆς κ. Chamonard ἐπέδειξε φωτογραφίας τοῦ ἐν Λαγίνα τῆς Καρίας ναοῦ τῆς Ἐκάτης καὶ τῶν κοσμοῦντων τὴν ζωοφόρον αὐτοῦ ἀναγλύφων· ὑπεστήριξε δὲ ὅτι ὁ ναὸς οὗτος εἶνε ἀπομίμησις τοῦ ἐν Περγάμῳ ναοῦ.

— Κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα ἐνηργήθησαν ἐν Ἀρχαδίᾳ ἀνασκαφαὶ διαπρὸς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ὑπὸ τοῦ ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Β. Λεονάρδου. Ἐγένοντο δὲ αἰσκαφαὶ ἐν τῷ δήμῳ Ἐλευσίνος μεταξύ τῶν ἀρχαίων πόλεων Ψωφίδος καὶ Θελοπούσης προκλιθεῖσαι μὲν ἰδίᾳ ὑπὸ τῆς πρὸ ἐτῶν εὐρέσεως ἀγάλματος γυναικὸς γονυκλινούς, εὐτυχῆσαι δὲ διὰ τῆς ἀκαλύψεως δύο ἀγλύφων ναῶν. Τὰ παρὰ τὸν Λάδωνα ποταμὸν μέρη, ἐνθα ἔκειτο τὸ ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, δὲν ἐξηφρευθήσαν, διότι ἐνεκα τῆς μακρῶν χωρίων θέσεως ἀποβαίνει δυσχερὲς στάτη ἐν καιρῷ χειμῶνος ἡ ἐκεῖ ἐργασία. Αἱ ἀλλαγῶς ὁμοι γενόμεναι σκαφικαὶ ἔρευναι ὑπῆρξαν ὅπωςδὴ ποτε εὐτυχεῖς. Τῶν δύο εὐρεθέντων ναῶν ὁ μὲν ἐπὶ ὑψηλῆς ἀκροπόλεως παρὰ τὸ χωρίον Βάγγλιαν κείμενος ἦν ὄλως γυμνὸς εὐρημάτων. Ἐν αὐτῷ σώζεται τὸ ὀ-

πόβαθρον, ἐφ' οὗ ἦν τὸ ἀπολεσθὲν ἀγαλμα τοῦ λατρευομένου θεοῦ, ἐκ τοῦ σχήματος δὲ αὐτοῦ κυρίως εἰκάζεται ὅτι ὁ ναὸς ἀνήκει εἰς τὸν Δία καθήμενον ἐπὶ θρόνου. Ἡ οἰκοδομία τοῦ ναύσκου τούτου ἔχοντος μήκος 9 μ. καὶ πλάτος 6 μ. ἀνάγεται εἰς καλοὺς ἑλληνικοὺς χρόνους. Ὑψηλὸν δέ, ἐξ ἧς ὠκοδομῆται τὸ κτίριον τοῦτο (ἤγουν τὰ σωζόμενα κάτω μέρη τῶν τοίχων) ὡς καὶ τὰ ἄλλα, περὶ ὧν κατωτέρω, εἶνε ὁ ἐγχώριος λευκὸς τιτανόλιθος κεκοσμημένος συνήθως εἰς πλάκας, μαρμάρου δὲ οὐδὲ σύντριμμά που εὐρέθη, ὅπερ ἄλλως ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ διὰ τὸ δύσβατον τοῦ τόπου δυσχεροῦς τῆς μεταφορᾶς. Ὁ δὲ ἕτερος ναὸς παρὰ τὸ χωρίον Δίβριτσαν εὐρεθεῖς καὶ εἰς ὕψος 0,80 μ. σωζόμενος, ἔχων δὲ τὸ αὐτὸ μὲν καὶ ὁ προηγούμενος πλάτος, διπλάσιον δὲ μήκος, ὑπῆρξε πλουσιώτερος εἰς εὐρήματα. Καὶ τούτου μόνον τὸ βᾶθρον (ἄνευ τοῦ ἀγάλματος) εὐρέθη κατὰ χώραν ὑποδηλοῦν διὰ τοῦ σχήματος, ὅτι ἡ λατρευομένη θεότης ἦτο μία καὶ πιθανῶς ὀρθία. Ἐκ τῆς αὐτοῦ εὐρεθείσης κεφαλῆς πηλίνου εἰδωλίου Ἀθηνᾶς, ἐκ δίσκου πηλίνου φέροντος γοργόνειον καὶ ἐξ αἰγμάτων δοράτων (σιδηρῶν) κρινόμενος ὁ ναὸς ἠδύνατο νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἀλλ' ἐκ κρατηριδίου χαλκοῦ, ἐφ' οὗ ἐπιγραφῆ Κόρη καὶ ἐκ 15 περίπου κεφαλῶν πηλίνων εἰδωλίων νεαρῆς γυναικὸς (σημειωθῆτω ὅτι ἀνδρικοῦ εἰδωλίου οὐδὲ τεμάχιον εὐρέθη) εἰκάζεται ὅτι ὁ ναὸς ἀνήκει εἰς τὴν Κόρην, καίτοι δὲν ἀποκλείεται καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις. Ἐκ τῶν εὐρημάτων, ἐν οἷς μείζας ἀξία εἶνε καὶ δύο χαλκᾶ μικρὰ κύμβαλα καὶ ὀνοχοῖδιον, συνάγεται ὅτι ὁ ναὸς διετηρεῖτο τοῦλάχιστον μέχρι τῶν τελευταίων ἑλληνικῶν χρόνων. Ἐν τέλει μνημονευθήτω καὶ ἕτερον κτίριον ἀνασκαφῆν παρὰ τὸ χωρίον Βούτσι. Μῆκος καὶ πλάτος ἔχει τὰ αὐτὰ καὶ ὁ ἐν Βάγγλιαν ναὸς. Ἡ εἰσοδος αὐτοῦ καίτοι ἐπὶ τῆς ἑτέρας τῶν μακρῶν πλευρῶν, διαίρειν δὲ οὐδεμίαν φέρει· ἴσως αὐτοῦ ποῦ ἔκειτο τὸ ἱερὸν τοῦ Καουστίου Ἀσκληπιοῦ, τὸ δὲ ἐν λόγῳ κτίριον ἦτο οἶκος τοῦ ἱερέως ἢ ἄλλου. Σημειώσεως ἀξίον φαίνεται ὅτι οὐδαμῶς σκεδόν εὐρέθη κίονος ἢ θριγκοῦ τεμάχιον. Ἡ ἔλλειψις αὕτη, καίτοι δὲν δικαιοῖ προΐσματα περὶ τῆς ἀρχῆθεν ἀνυπερβίας τοιοῦτων λιθίνων ἀρχιτεκτονικῶν μερῶν, εἶνε ὅπωςδὴ ποτε διδακτικὴ συνδυαζομένη καὶ πρὸς ἄλλας ἀναλογίας καὶ σχέσεις. Ἡ οἰκοδομικὴ τέχνη ἐν τοῖς ἀποκέντρους τοῦτοις τόποις ἦσκειτο καθ' ἄπλοους κανόνας καὶ τύπους, ἐκ πλίνθων δὲ καὶ ὕλων πιθανῶς συνέκλειτο πλεῖστα τῶν οἰκοδομημάτων μέρη. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται, αἵτινες ἄλλως καὶ μέχρι τοῦδε ἀπέληξαν εἰς εὐάρεστα ἀποτελέσματα, εἶτι αἰσιώτερα προσιωνίζονται ἐπὶ τῇ μελλούσῃ ἐπαναλήψει τῶν ἐκεῖ ἐρευνῶν, ὅτε καὶ πιθανώτατα θὰ καθορισθῇ ἡ θέσις τοῦ τῆς Δήμητρος Ἱεροῦ καὶ τῶν παρὰ Πανσανίαν καταγεγομένων χωρίων. Ταῦτα κατ' ἀνακοίνωσιν ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος.»

Φιλολογικά

Καθηγητῆς τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Λιβερούλης διωρίσθη ὁ κ. Κ. Κουρῆς. Ὁ κ. Κουρῆς, ἀνὴρ λόγιος καὶ ἀριστα κατηρτισμένος διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν εἰς ἣν ἐκλήθη, βεβαίως θὰ εὐδοκίμησῃ εἰς ταύτην, θὰ ἐργασθῇ δὲ τελεσφόρως καὶ ὑπὲρ τῆς σπουδῆς τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ὑπὲρ τῆς κατισχύσεως τῆς νεοελληνικῆς προφορᾶς καὶ ἐν τῇ ἀναγνώσει τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων.

Καλλιτεχνικά

Ὁ ἀντιθεσιαλιστὴς τῆς Βαυαρίας ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐνταῦθα ἀρχιεπισκοπὴν τῶν Καθολικῶν τὰς εἰκόνας τῶν ἀειμνήστων βασιλέων τῆς Ἑλ-

λίδος "Όλωνος και 'Αμαλίας καλλιτεχνικώτατα έξερ-
γασμένες.

Μουσικά

Τήν 5 Δεκεμβρίου ν. συνεπληρώθη η
εκατονταετηρίς από του θανάτου του μεγάλου Μότσαρτ
ή δ' έπισημοτάτη αυτή ημέρα έωστάσθη πανηγυρι-
κώτατα υπό του έν Αυστρία και Γερμανία μουσικού
κόσμου. Ο Μότσαρτ έγεννήθη τήν 27 'Ιανουαρίου
1756 έν Σαλτζβούργη και απέθανεν τή 5 Δεκεμβρίου

1781 έν Βιέννη, όπου και έτάφη. Καίπερ άποθανών
τόσον προώρως, κατέλειπεν υπέρ τά 600 μουσικά έργα,
μεταξύ των οποίων βεβαίως έπιφανεστάτην θέσιν κα-
τέχει τó μελόδραμά του «Δόν Ζουάν.»

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Καθαρισμός σπόγγων

Οί έκλεκτοί σπόγγοι, τους οποίους μετχειριζόμεθα
διά τó πρόσωπον και τó σώμα, καθαρίζονται με λεμό-
νιον κατά τόν εξής τρόπον: Βρέγονται
μέ τόν ζυμόν του λεμονίου, ώστε να άπορ-
ραφήσουν αυτόν εΐς όλους τους πόρους
των και τρίβονται διά του φλοιού του λε-
μονίου έπειτα τίθενται εΐς νερόν ψυχρόν μέ
τά λείψανα του λεμονίου και μένουں εκεί
έπί μίαν νύκτα, τήν δε πρωΐαν εΐνε κα-
θαρώτατοι. Οί σπόγγοι δέν πρέπει να σα-
πωνίζονται ποτέ. Όταν θέλετε να σα-
πωνισθήτε, αντί του σπόγγου ήμπορείτε
να μεταχειρισθήτε μίαν άκραν από τó
προσόπιον, άν δέν ήχετε επίτηδες χειρίκιον
κέ γυνουδιού ύψάσματος.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Η Όδός των 'Ιπποτών έν Ρόδω

Η Ρόδος εΐνε νήσος ένδιαφέρουσα διά
τε τά εκεί σωζόμενα λείψανα της άο-
κιάτης καΐδιά τά μεσαιωνικά οικουμύ-
ματα των 'Ιπποτών ών πολλά σώζον-
ται άκέραια έν τή πόλει. Η Ρόδος
(πόλις) κτι-
σθεΐσα τώ 408 π. Χ. διαιρείται εΐς τήν έντ-
ρίου, ένθα κατοικούσιν οί 'Όθωμανοί και οί 'Εβραίοι,
και εΐς τήν έκτός, τήν νεωτέραν, ένθα κα-
τοικούσιν οί
"Ελληνες και οί Εύρωπαίοι: έδώ ύπάρχου-
σι ώραιάι οί-
κοδομαί, καθαράι έδοι, τα Σεΐάιον, ένθα
διαμένει ο

Βαλής, μία δενδρόφυτος παραλιακή όδός, χρτισμεύουσα
ώς περίπατος, εκκλησίαι, σχολεία κλπ. Έντός όμως
του Κίστρου πλήρης μεταιών. Εκεί δύναται τις να
ΐρη το νοτοκομείον των 'Ιπποτών μεταποιηθέν ήδη
εΐς αποθήκην, τήν εκκλησίαν των Αποστόλων μετα-
τραπέισαν υπό του Σουλτάνου εΐς τζαμίον. και τήν Όδόν
των 'Ιππιτών, ένθα κατοικεί ο Μάγιστρος, ο άνώτα-
τος άρχων τής νήσου και άλλοι ευγενείς. Έπί τής αξιο-
περιέργου ταύτης όδού, στενής και μακράς, σώζονται
άπαντα αι μεσαιωνικά οικία, και σήμεραν κατοικούμε-
ναι, έπί των τοίχων των οποίων βλέπει τις διάφορα
των 'Ιπποτών σύμβολα, γεγλυμένα επί μαρμαρίνων
πλακών, οϊον σταυρούς, λέοντας κλπ. έντεϋθεν διάφο-
ροι μυστηριώδεις δίοδοι οδηγούσι προς τά έσω.

Γ. Σ. Φραγκούδης

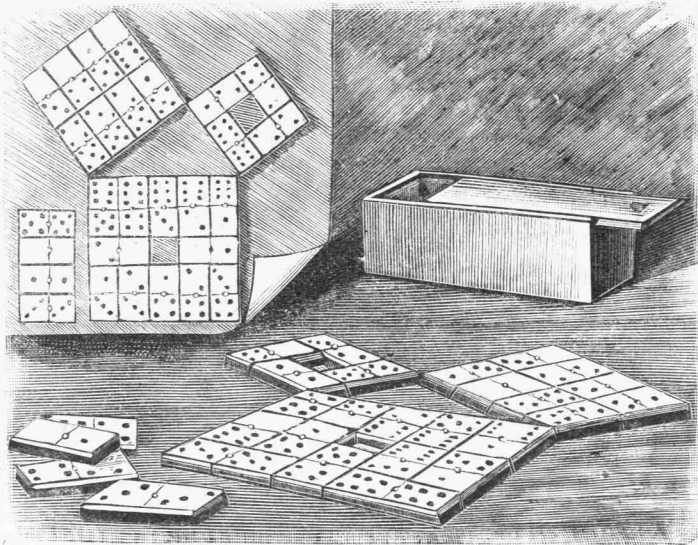
ΠΑΙΓΝΙΑ

Τό πρόβλημα τής 'Εκατόμβης

"Όχι επί του μαυροπίνακος, άλλ' επί τής τραπέζης
μέ τó δόμινον, ήμπορεί ν' αποδειχθί τó περίφημον θε-
ώρημα του Πυθαγόρου, ότι «τό τετράγωνον τής υπο-
τεινούσης ίσοΐται μέ τó άθροισμα των τετραγώνων των
δύο άλλων πλευρών.»

Σχηματίσατε διά κοκκάλων τρίγωνων, του όποιου εκά-
στη πλευρά έχει κατ' αναλογίαν διαστάσεις 3, 4, 5.

Έκαστον κόκκαλον άποτελείται από δύο τετραγω-
νίδια. Ίνα συμπληρωθί λοιπόν τό τετράγωνον τής
υποτενούσης θί χρειασθούν 12 κόκκαλα και εΐς τό μέ-
σον θί μείνη έν τετραγωνίδιον κενόν. "Όστε τά όλα
τετραγωνίδια εΐνε 25. Καθ' όμμιον τρόπον συμπλη-
ρωται ή μικροτέρα πλευρά μέ 4 κόκκαλα και έν τε-
τραγωνίδιον κενόν, έν όλω 9. Και ή πλευρά των 4
τετραγωνιδίων συμπληρωται έντελώς διά 4 κοκκάλων,
ήτοι διά 16 τετραγωνιδίων. Αλλά 16 τετραγωνίδια
τής μίας πλευράς και 9 τής άλλης άποτελούν τόν
αριθμόν 25, ήτοι τά τετραγωνίδια, όσα περιέχει τό τε-

τράγωνον τής υποτενούσης. "Όπερ έδει δεΐξαι.
"Αλλά δι' ιδιαίτερας προσοχής! κατά τήν εκλογήν
των κοκκάλων ήμπορεί ν' αποτελεσθί σχήμα όπως
φαίνεται προς τό άνω μέρος τής εικόνας, όπου και τό
άθροισμα των πόντων τους όποιους περιέχουν τά τρία
τετράγωνα εΐνε 27.48.74 ήτοι 27+48+75.